

νίους νήσους. Ἀνεχώρησαν ὡσαύτως οἱ πρόξενοι, τῆς μὲν Ῥωσσίας ὁ Ἰωάννης Βλασσόπουλος, τῆς δὲ Πρωσσίας ὁ Κοντογούρης καὶ τῆς Σουηδίας ὁ Στράνης, ὡς ἐμπολέμου καταστάσεως τῆς πόλεως. Κατὰ πρόσκλησιν δὲ τοῦ τε Παπαδιαμαντοπούλου καὶ τοῦ Νικολάου Λόντου, ὁ Γερμανὸς καὶ Ζαήμης τῇ μὲν 23 ἀπέστειλαν ἐκ τῶν περιχώρων μετὰ δυνάμεως ἱκανῆς τὸν Σταμάτιον Κουμανιώτην, πεσόντα αὐθαμερὸν κατὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν εἴσοδον· τῇ δὲ 24 εἰσῆλθον καὶ οὗτοι μεθ' ἑτέρων πεντακοσίων περίπου. Ἐφθασαν δὲ κατόπι μὲν τούτων ὁ Βενιζέλος Ροῦφος μετὰ τῶν ὀπλαρχηγῶν Σαγιᾶ καὶ Νενέκου, τῇ δ' ἐπιούσῃ ὁ Λόντος ἐκ τῆς Αἰγιαλαίας μετὰ διακοσίων, σημαίαν ἐρυθρὰν φέρων. Ἀπαντας δὲ ὑπέδεχθη τὸ πλῆθος δι' ἐνθουσιασμοῦ ἀκράτου, εὐχόμενον οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ἀρχηγῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν: «*Καὶ ε' τὴν Πόλιν τὰ δῶση ὁ Θεὸς!*»

Τὴν δικαίαν καὶ γλυκεῖαν ταύτην ἐλπίδα νῆχθη καὶ ἐξέφρασεν ὁ Ἕλλην, ἐν ὁποίᾳ ἂν εὐρέθη περιστάσι. Ἡ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἐθνικωτάτη, εὐαγγελικωτάτη καὶ ἐν τῇ εὐγνωμοσύνῃ τῆς πατρίδος εἰς αἰῶνας αἰῶνων ζῶσα Ζωσιμιά Αἰδελφότης, διαθέτουσα τῷ 1829 τὰ κειμήλια ἑαυτῆς ὥρισεν, ἵνα «... μετατεθῶσι ταῦτα εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅταν αὐτὴ ἡ πόλις γίνῃ καθέδρα τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως». Ὁσαύτως καὶ ὁ θυμασίος ἐπὶ φιλογενεῖα Ἰωάννης Τομβόλης, διαθέτων τῷ 1849 ὑπὲρ τῆς πατρίδος τὴν ἀξίαν λόγου ἐκ βουβλίων 815,000 χρηματικὴν περιουσίαν αὐτοῦ, κατατιθεμένην ἐν τοῖς ἀσφαλιστικοῖς καταστήμασι τῆς Ῥωσσίας, προσδιώρισεν, ὅπως «μετὰ τεσσαράκοντα ἐπτὰ ἔτη, (ἤτοι κατὰ τὸ 1896,) χρησιμύση μετὰ τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τόκων αὐτοῦ εἰς ἀνάγειν Παρεπιστημίου μετὰ Ἐκκλησίας Ὁρθοδόξου καὶ βιβλιοθήκης ἢ ἐν Ἀθήναις, ἢ ἐν ὁποιοδήποτε ἄλλῳ μέρει τῆς Ἑλλάδος ἢ θέλῃ εἶσθαι ἢ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου» καὶ μέρος τοιοῦτον ἐθεώρει βεβαίως τὴν Κωνσταντινούπολιν. Τοιοῦτον ἐπίσης τὸν νοῦν καὶ τὸ σημεῖον εἶχον αἱ σφραγίδες διαφόρων ἀρματωλῶν αἱ φέρουσαι τὸν Δικέφαλον Ἀετὸν σύμβολον. Ὁ δὲ Πέτρος Μαυρομιχάλης, ἀποθνήσκων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1851, μόνον παρακατέθετο ἐν τῇ μερίμνῃ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος τὴν περὶ Κωνσταντινουπόλεως πατροπαράδοτον διαθήκην. Ἐδικαιούμεθα ἄρα γράψαντες κατὰ τὸ 1852 ἐν τῷ Αἰῶνι, ὅτι «ἡ βασιλεία τῶν Ἀθηνῶν εἰ-